

Arrest

nr. 120 342 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat TAYMANS, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 juli 2009, dient op 13 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 25 november 2009 doet hij afstand van zijn asielaanvraag.

1.2. Verzoeker legt op 19 april 2010, samen met een Belgische man, een verklaring van wettelijke samenwoning af te Vorst. Op dezelfde dag dient hij een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De wettelijke samenwoning wordt op 29 april 2010 stopgezet, waarna op 17 mei 2010 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

1.3. Verzoeker legt op 25 juni 2010, samen met een andere Belgische man, een verklaring van wettelijke samenwoning af te Mechelen. Op 16 augustus 2010 dient hij een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 14 januari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 61 406 van 13 mei 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze beslissingen.

1.4. Verzoeker dient op 7 juni 2011 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt op in december 2011 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 september 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 7 oktober 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel, 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Algerije

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: Artikel 42quater§1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 02/05/2012 door middel van een eenzijdige verklaring werd stopgezet. De wettelijke samenwoning dateerde van 25/06/2010 en heeft bijgevolg minder dan twee jaar geduurd.

Aan betrokkene werd op 27/12/2012 een document betekend waarin hij werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen die onze diensten toelaten de situatie van betrokkene in België te onderzoeken zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: "Bij de beslissingen om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins -en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Betrokkene brengt volgende bewijzen aan:

- *Een arbeidsovereenkomst in het kader van dienstencheques. Deze overeenkomst geeft aan de betrokkene tewerkgesteld is. Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst.*
- *Een attest van het OCMW dat betrokkene geen uitkeringen heeft genoten van het OCMW Mechelen. Ten gevolge van dit attest kan het verblijfsrecht niet ingetrokken worden op basis van artikel 42quater, §4, laatste lid. Echter, het is evenmin een bewijs van integratie.*
- *Aansluiting bij CM regio Mechelen-Turnhout. Een aansluiting bij een ziekenfonds is evenmin een bewijs van uitzonderlijke integratie.*

- *Attest deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie. Het volgen van deze cursus is een verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen. Bijgevolg is dit evenmin het bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk.*
- *Verklaringen op eer door derden betreffende de integratie en tewerkstelling van betrokkene. Gezien deze voorgelegde verklaringen op eer niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid, kunnen ze niet in overweging genomen worden als bewijs.*

De advocaat van betrokkene maakt in een schrijven melding dat betrokkene het slachtoffer zou zijn geweest van geweld in de familie en beroept zicht bijgevolg op de uitzonderingsmaatregel van artikel 42 quater § 4, 4°.

Ter staving hiervan worden volgende documenten aangebracht:

- *Verklaringen van betrokkenen en getuigen bij de politie. Uit deze verklaringen komen sterk uiteenlopende verhalen naar voor. De Belgische onderdaan beschuldigd betrokkene van een schijnrelatie terwijl betrokkene de Belgische onderdaan beschuldigd van geweld. Uit deze verklaringen is onmogelijk op te maken welke feiten effectief aan de werkelijkheid beantwoorden.*
- *Een attest slagen en verwondingen. Dit attest betreffende slagen en verwondingen werd opgemaakt door de huisarts en vermeldt dat betrokkene verklaarde dat hij tegen een glazen duur werd geduwd. Opnieuw is deze verklaring op basis van de voorgelegde stukken onmogelijk te toetsten aan de waarachtigheid.*
- *Een attest van de spoedgevallen te Mechelen. Uit dit attest blijkt dat betrokkene een ongeval had op een openbare plaats, maar er wordt geen oorzaak opgegeven. Betrokkene is licht gekwetst en niet werkonbekwaam tengevolge van het ongeval.*
- *Een schrijven van een crisisinterventiecentrum. Hieruit blijkt dat betrokkene van 10/05/2012 tot 19/05/2012 in dit centrum verbleef. Echter, uit dit attest blijkt evenmin een reden waarom betrokkene hier heeft verbleven.*

Een evaluatie van de voorgelegde documenten leert dat enkel uit de verklaring van betrokkene opgemaakt kan worden dat betrokkene slachtoffer zou zijn van familiaal geweld. De andere bewijzen vermelden geen enkele maal dat de ex-partner van betrokkene de oorzaak is van de letstels of het verblijf in een crisisinterventiecentrum. Bijgevolg werd op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene zich kan beroepen op artikel 42quater, § 4, 4°.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf daarom ingetrokken en de F-kaart van betrokkene dient bijgevolg te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.6. Verzoeker dient op 14 oktober 2013 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 22 oktober 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overweging genomen. Bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013 wordt verzoeker erkend als vluchteling.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat verzoeker op 17 december 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd erkend als vluchteling. Op deze grond is verzoeker in ieder geval gerechtigd op een verder verblijf in het Rijk. De rechtstoestand van verzoeker is hierdoor fundamenteel gewijzigd.

Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat verzoeker nog meent te hebben bij huidig voorliggende zaak, gelet op zijn erkenning als vluchteling, betoogt verzoeker enkel dat hij volhardt in het verzoekschrift en dat de middelen volgens hem nog steeds actueel zijn. Enige verdere toelichting in dit verband wordt niet gegeven. Een algemene en niet nader toegelichte stelling dat de middelen nog steeds actueel zouden zijn, volstaat evenwel niet om het vereiste actueel belang aannemelijk te maken. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang op concrete wijze aan te tonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Hij blijft op dit punt in gebreke.

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is.

3. Kosten

Ter terechtzitting vragen beide partijen dat de kosten van het geding ten laste worden gelegd van de tegenpartij. Concrete argumenten worden in dit verband evenwel niet naar voor gebracht. Gelet op het gegeven dat verzoeker huidige procedure heeft ingeleid en hij er na het nemen van de bestreden beslissingen voor opteerde een tweede asielaanvraag in te dienen, die uiteindelijk heeft geleid tot zijn erkenning als vluchteling, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS